

**Πολιτική Δήλωση της Αγγελικής Σπυροπούλου στην δίκη για το σχέδιο
απόδρασης της ΣΠΦ**

*«Η δικαιοσύνη γεννήθηκε τη στιγμή που χάσαμε τον έλεγχο επάνω στις ζωές
μας»*

(Bruno Filippi)

Η πολιτική μου υπόσταση και συνείδηση δεν θα μου επέτρεπαν ποτέ να βρεθώ «απολογούμενη» μπροστά σε μια στημένη παρωδία, όπως αυτή που διαδραματίζεται το τελευταίο διάστημα σε αυτήν εδώ την αίθουσα, γι αυτό το λόγο τα όσα θα πω κινούνται σε καθαρά πολιτικό και όχι δικονομικό επίπεδο. Η πολιτική δράση ούτε αρχίζει ούτε τελειώνει με βάση τον ποινικό κώδικα συνεπώς σε καμία περίπτωση εσείς, τόσο σαν άτομα όσο και σαν θεσμός, δεν είστε σε θέση να την κρίνετε.

Ως αναρχικοί που τασσόμαστε ενάντια στο κράτος οφείλουμε να εναντιωνόμαστε και στους νόμους που το υποθάλπουν και που δικαιολογούν την ύπαρξη του.

Τι είναι όμως το δίκαιο;

Τίποτα παραπάνω από ένα σύμπλεγμα κανόνων που ορίζουν το σωστό και το λάθος, το καλό και το κακό, το ηθικό και το ανήθικο. Είναι ένας «οδηγός» κοινωνικής συμπεριφοράς που αποσκοπεί στην επιλογή της υποταγής και στη διατήρηση της εξουσίας μέσω του φόβου των κυρώσεων για κάθε παρέκκλιση από το επιτρεπτό, από το νόμιμο...

Είναι «δίκαιο» οι τράπεζες να αποτελούν τους παγκόσμιους τοκογλύφους, είναι όμως «άδικο» να τις τινάζεις στον αέρα με μια γερή δόση εκρηκτικών. Τότε μετονομάζονται σε «κοινοφελή ιδρύματα» και η δικαιοσύνη σας μοιράζει ισόβια...

Είναι «δίκαιο» οι κυβερνήσεις να βομβαρδίζουν σωρηδόν αμάχους στα πλαίσια των κατά τ'άλλα «ανθρωπιστικών» τους πολέμων, είναι «άδικο» όμως να εκτελέσεις αυτούς που ευθύνονται για τον θάνατο χιλιάδων...

Ένα παιχνίδι των λέξεων που διαμορφώνει το συλλογικό φαντασιακό ανάγοντας το δόγμα του «νόμου και της τάξης» σε ύψιστη αρετή, με μοναδικό σκοπό τη διατήρηση του υπάρχοντος εξουσιαστικού συστήματος.

Ο κόσμος της κυριαρχίας τον οποίο προστατεύετε και συντηρείτε, προωθεί ή καλύτερα επιβάλλει μια συστηματοποιημένη ζωή οι εκφάνσεις της οποίας δυναστεύουν, υποδουλώνουν και περιορίζουν τις δυνατότητες της ανθρώπινης ύπαρξης. Οι συμπεριφορές, οι σκέψεις, τα συναισθήματα, οι σχέσεις, μεταφέρονται σε μηχανικές διαδικασίες που διαμορφώνουν αυτό που αποκαλείται ομαλότητα ή κοινωνική νόρμα. Ο τρόπος ζωής που μου προτείνετε συνοψίζεται σε μια άθλια επαναληπτικότητα, προδιαγεγραμμένη και χωρίς ανατροπές. Μια βαρετή πορεία μιας ανούσιας ύπαρξης που απλά περιμένει να τη διακόψει ο θάνατος.

Εγώ όμως δεν χωράω στο κόσμο σας. Δεν αντέχω αυτή την απόλυτα οργανωμένη πλήξη του.

Είναι εκείνες οι στιγμές το βράδυ, λίγο πριν κοιμηθείς όπου καπνίζεις το τελευταίο τσιγάρο και κάνεις την αποτίμηση της μέρας που πέρασε. ..Ο καπνός μπερδεύεται με τις σκέψεις σου και στην τελευταία τζούρα καταλήγεις... Η μέρα σου δεν ήταν αρκετή... Η αίσθηση του ανικανοποίητου σε κατακλύζει και σου κόβει την ανάσα... «Δεν μπορώ να ζήσω έτσι...» «Δεν θέλω να ζήσω έτσι». Σε παίρνει ο ύπνος ενώ στο μυαλό σου επαναλαμβάνονται τα λόγια...

Η νέα μέρα έρχεται να σε φέρει αντιμέτωπο με την πραγματικότητα και έχει έρθει η ώρα να κάνεις τις επιλογές σου... Εγώ από την επιβίωση επέλεξα να ζήσω... Αντί για την ασφάλεια της κανονικότητας επέλεξα να ξεκινήσω ένα ταξίδι προς το άγνωστο των πιθανοτήτων όπου κάθε στιγμή κρύβει τη δική της έκπληξη. Εκεί όπου η ένταση έρχεται να αντικαταστήσει την υποτονικότητα.

Η ανάγκη που καίει μέσα μου να αρνηθώ την ομοιομορφία που η νομιμότητα σας επιτάσσει με οδήγησε σε μια διαδικασία διαρκούς εξέγερσης για την απόδραση από τα τόσο στενά όρια μιας κοινωνίας-φυλακής. Σε αυτή διαδρομή ο χρόνος μηδενίζει. Τα ρολόγια μας σταματούν τη στιγμή της επίθεσης. Δεν χρειάζονται πια «αφορμές». Πάσαμε να υπολογίζουμε τα «πρέπει». Το κόστος, τις συνέπειες...

Ο σκοπός είναι ένας, να μεγιστοποιήσουμε την απειλή, να δημιουργήσουμε έναν επικίνδυνο εσωτερικό εχθρό που θα χτυπά στην καρδιά του συστήματός σας. Ο δρόμος αυτός είναι μοναχικός και συχνά σε φέρνει αντιμέτωπο με τον ίδιο σου τον εαυτό, με τις δικές σου, προσωπικές, αντιφάσεις. Είναι ένας πόλεμος που ξεκινά από μέσα σου και ξεχύνεται ορμητικά ενάντια σε κάθε έκφανση του σύγχρονου πολιτισμένου κόσμου σας. Στον πόλεμο αυτό που ως αναρχικοί έχουμε κηρύξει εναντίον σας και δεν το αρνηθήκαμε λεπτό- δεν υπάρχουν ουδέτερες στάσεις.

Οι σύντροφοι της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς, παρά την πολύχρονη αιχμαλωσία τους, δεν υποχώρησαν. Αρνήθηκαν να σκύψουν το κεφάλι και να φιλήσουν το σταυρό της μετάνοιας. Υπερασπίστηκαν στο ακέραιο και με αξιοπρέπεια την αναρχική τους υπόσταση. Παρότι, λοιπόν, δεν είμαι μέλος της Συνωμοσίας, μας συνδέει η κοινή πολιτική συνείδηση. Μοιραζόμαστε τις ίδιες αξίες, τις ίδιες ιδέες και το ίδιο πάθος για ελευθερία. Η πολιτική συγγένεια που μας συνδέει δεν θα μπορούσε παρά να με κάνει να σταθώ αλληλέγγυα δίπλα τους.

Η αλληλεγγύη δεν είναι απλώς συναισθηματικά φορτισμένη λέξη. Η αλληλεγγύη χαράζει εξεγερτικές κατευθύνσεις και αποτρέπει τη λήθη από το να γίνει η ταφόπλακα των αιχμαλώτων συντρόφων. Σε αυτό ακριβώς το σημείο είναι που γεννιέται η συννεοχή. Ποια θα μπορούσε να είναι αυθεντικότερη και ειλικρινέστερη ένδειξη αλληλεγγύης προς αυτούς τους συντρόφους από το να συμβάλλω ηθικά και πρακτικά στο σπάσιμο της αιχμαλωσίας τους; Μόνο περήφανα μπορώ να νιώσω που συμμετείχα στην απόπειρα απόδρασης της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς και κανένα δικαστήριο δεν είναι αρμόδιο να κρίνει την επιλογή μου.

Η φυλακή, άλλωστε, είναι μια στάση για όποιον αποφασίσει να οπλίσει τις επιθυμίες και τις αρνήσεις του. Κι εδώ αρχίζουν οι αντιφάσεις... Εμείς που αγαπάμε τόσο πολύ την ελευθερία είμαστε εγκλωβισμένοι στο τσιμέντο... Εμείς που αγαπάμε τη ζωή με πάθος φλερτάρουμε με τον θάνατο κάθε λεπτό. Αν η φυλακή έχει ως στόχο να μας «εξημερώσει», μάθετε πως οι τοίχοι και οι κλειδαριές μας τρέφουν με οργή και η όρεξη για εκδίκηση μεγαλώνει... Μπορούμε να αποτύχουμε, δεν μπορούμε όμως να υποταχθούμε... Δεν πρόκειται για την αρχή και σίγουρα ούτε για το τέλος μιας ιστορίας αλλά για την διαδρομή κι εκεί είναι που βρίσκεται όλη η ομορφιά...

Γι αυτούς τους λόγους, αλλά και για όλους τους λόγους του κόσμου αναλαμβάνω, περήφανα και χωρίς ίχνος μεταμέλειας, την ευθύνη για την έμπρακτη πολιτική συνεισφορά μου στο σχέδιο απόδρασης της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς. Όσες φορές και να γυρνούσα τον χρόνο πίσω θα έκανα ξανά και ξανά την ίδια επιλογή.

Αγγελική Σπυροπούλου – γυναικείες φυλακές Κορυδαλλού